

tallets Forslag; men jeg udtaler mig langt mindre tillidsfuldt, naar man spørger, om der da nu er kommet et Lovforslag frem, som vi kunne endeligt vedtage. Naar der spørges derom, saa har jeg mine Tvivl. Det oprindelige Lovudkast har, troer jeg, med Rette vaft Indsigelse i sin Almindelighed, men det har derhos ogsaa vaft Indsigelse ved den Form, hvori det fremkom. Det fremkom, uden at Ministeren tilegnede sig det med Overbeviisning; men en Minister maa dog sige: „Det kan vel have været mig vanstelig at skaffe mig en vis Overbeviisning, men, Alt vel overveiet, maa jeg dog komme til den, maa jeg altsaa forelægge et Lovudkast af den og den Art, og maa jeg ønske det vedtaget“. Men det var derhos ikke tilstrækkeligt forberedt. Man kan nu vel sige: „Ja, hvad nytte de Erklæringer, som I savne? Vi vide jo, at Sundhedscollegiet vil erklære sig derimod, og I have selv ladet den Erklæring fra det derimod, som nu er fremkommen, trykke i Eders Betænkning.“ Man bør imidlertid dog høre Autoriteterne, og det nu foreliggende Lovudkast fra Regjeringens Side er i alt Fald ikke det samme, som tidligere har foreligget Sundhedscollegiet. Der er et Synspunkt, som jeg her ved særdeles maa fremhæve. Naar man hører Autoriteterne, da hører man dem ikke med Forpligtelse til absolut at følge dem, men for at alle de Punkter skulle blive fremdragne og overveiede, som kun de, der staae Sagen og dens Gjenstand nær, kunne fremdrage. Selv i den sidste Erklæring fra Sundhedscollegiet, som Udvalget har ladet trykke i dets Betænkning, er man vel ikke gaaet meget ind paa at fremdrage saadanne bestemte Punkter, som man maatte have besøaret, men Udvalgets Fleertals Forslag indeholder jo just bestemte Punkter, der for en væsentlig Deel er tiltraadte af Justitsministeren, over hvilke det kunde være ønskeligt, at Collegiet yttrede sig. Det kan nu strax siges og ubeseet indvendes mod Udvalgets Fleertal, at der, hvis disse blive vedtagne, fremkommer et Lovudkast, om hvilket Udvalgets Fleertal selv siger, at det stiller sig paa en væsentligt forskjellig Grundvold fra den, hvorpaa det oprindeligt forelagte hvilede, og der kan da spørges, om Fleertallet i Udvalget

virkeligt har været istand til at ubearbejde et Lovudkast om dette Anliggende, som det med fuld Tryghed kan tilraade. Men spørges der herom, saa maa Udvalgets Fleertal jo vistnok selv see, hvad der fattes det i denne Sag. Der fattes Fleertallet for en stor Deel det juridiske Element, idet det juridiske Medlem af Udvalget har stilt sig fra Fleertallet; men der savnes derhos i Fleertallet ogsaa Lægeelementet, ikke for at et saadant Lægeelement skulde have erklæret, at han tiltraadte Forslaget i Realiteten — thi vi vilde aldrig faae nogensomhelst Forandring i Qvafsalverlovgivningen, hvis vi skulle lade Sagen være afhængig af, hvad Lægernes Majoritet sagde — men for at Fleertallet kunde have forelagt dette Element det Spørgsmaal: „Naar det er givet, at dette er det Grundlag, hvorpaa der vil blive arbeidet, hvilke Canteler vil Du saa have? hvilke Huller og Svagheder kan Du saa gjøre opmærksom paa med Hensyn til den øvrige Medicinallovgivning?“ Thi det har Fleertallet ganske vist ikke selv kunnet sige; det kan det ikke selv afgøre. Det er altid Vansteligheden, naar et Lovudkast faaer et nyt Grundlag i et Udvalg. Men jeg skal derhos oprigtigt sige, at denne Vanstelighed er bleven noget forøget i nærværende Tilfælde. Jeg vil ikke gjerne udtale mig ligesom angribende overfor den ærede Minister, der har erklæret, at han følte sig under et Tryk i denne Sag, der hører til de allervansteiligste af de Gjenstande, der fortæres under Justitsministeren; men jeg skal dog gjøre opmærksom paa, at, medens Justitsministeren, som jeg allerede gjentagne Gange har sagt, synes i det Væsentlige at have sluttet sig til Udvalgets Fleertals Forslag — dette gjælder dog ikke med Hensyn til §§ 1 og 2, men derimod gjælder det med Hensyn til §§ 3 og 5 i Lovudkastet — saa viste det sig, dengang da Udvalget confererede med den ærede Justitsminister, ikke klart, hvorledes Fleertallet stod med den ærede Minister, hvorvidt han tiltraadte dets Forslag eller ikke. Han sagde vel enkelte Gange bisaldende, at det og det unægteligt var en Skærpselse, og at det og det kunde han forsaavidt tiltræde, men han opgav ikke sit eget Grundlag, og Fleertallet kunde altsaa ikke faae nogen videre Støtte i og for dets Arbejde hos ham;